No tinc temps

Fa un temps que els meus amics i amigues, la meva família i el meu gos se senten abandonats. De fet, ja fa uns anys que això passa. Quan algú proposa qualsevol mena de pla o projecte la meva resposta acostuma a ser la mateixa: No tinc temps. El mateix passa quan les companyes de Sant Cugat en Comú em pregunten si vull escriure alguna de les columnes que setmanalment apareixen en aquest mitjà.

Però deixeu-me que em presenti, que en ser la meva primera columna probablement no sabreu qui sóc i no entendreu els motius pels quals dedicar dues hores de la setmana a escriure aquests paràgrafs és un esforç tan gran i implica renunciar a hores de son. Hola, sóc la Inés, sóc dona, tinc 33 anys, visc a Sant Cugat des de l'any 1992 i a part d'estar estudiant un postgrau tinc tres feines, dues per compte aliena i l'altre com a il·lustradora independent. Amb aquestes tres feines arribo a cobrar uns 15.000 euros l'any, que representen uns 1.250 euros al mes. Tinc sort de viure amb la meva parella i compartir despeses, ja que si no fos per això fa temps que hauria renunciat a viure a la ciutat on he crescut.

L'esforç que em costa mantenir l'estil de vida senzill que m'agrada fa que en els últims anys una de les meves frases estrella sigui aquella de la cançó de Mazoni que diu 'no tinc temps per pensar, que no tinc temps per pensar, que no tinc temps...'.

El pitjor de tot és que la meva situació laboral no és extremadament diferent de la de moltes de les dones de la meva generació, ni tan sols és diferent de la de la meva germana. Ella també és dona, també viu a Sant Cugat des de l'any 1992 i només té un any menys que jo. La diferència està que ella ha invertit 11 anys de la seva vida en formar-se com a ginecòloga oncològica, ha pagat de la seva butxaca una estança de mesos en un hospital italià per formar-se com a cirurgiana especialista en laparoscòpia i l'assistència a més d'un curs i congrés internacionals. Treballa a tres llocs diferents (guàrdies a part) alhora que fa el seu doctorat.

Jo no tinc la vida de ningú a les meves mans, però ella, que sí que la té i que s'ha esforçat per adquirir els coneixements i les habilitats necessàries per ajudar la gent, si accepta operar a la privada, a través de mútues, li ofereixen menys de 200 euros per operació, dels quals ha de descomptar els diners necessaris per pagar els ajudants de quirofan necessaris per dur a terme aquest tipus d'operació.

El precariat s'ha instal·lat a la nostra societat i està condemnant la nostra generació, una de les més preparades. La ciutat que ens ha acollit, on ens hem criat i on tenim les nostres arrels, en lloc d'ajudar-nos ens expulsa o ens condemna a viure per treballar i hipotecar el nostre temps al 100% per seguir vivint-hi.

Senyors i senyores vull seguir vivint a la meva ciutat, però sobretot vull tornar a tenir temps per implicar-me en el seu dia a dia. Vull tornar a ballar les gitanes i el Paga-li Joan, vull tornar a passejar per la festa de tardor, vull tornar a implicar-me en les activitats d'alguna de les moltes entitats que amb la seva lluita diària eviten que Sant Cugat es converteixi en una ciutat dormitori. El problema de l'habitatge cada dia és més greu i des de l'Ajuntament en lloc de posar-hi solució se'ns riuen a la cara, total, molts d'ells, sí que tenen un sou i uns horaris dignes.

INÉS LUNA és membre del Grup Motor de Sant Cugat En Comú

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/140427.html

Copyright 2024 Cugat.cat